

Ved Skrivelse af Dags Dato har jeg fra Arbejderforsikringsraadets Formand modtaget et Eksemplar af et af Raadet udgivet Hæfte „Afgørelser“.

Eksemplarer ere omdelte.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1ste April 1900 til 31te Marts 1901.

J. Hage: Det synes altsaa, som om de 500,000 Kroner, der ekstraordinært ere blevne tagne af den høje Regering til at sætte Søforterne i Stand, skal være den Tap, hvorom Politikken kommer til at dreje sig. Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (C. Hage) udtalte jo med stor Forbitrelse, kan man gerne sige, at det var en Haan og Ringeagt, som var vist dette Ting, og at det for ham stod saaledes, som om det i Virkeligheden var en stor konstitutionel Forbrydelse, der var begaaet. Det forekommer mig, at der i det ærede Medlems Betragtninger ligger en Ensidsighed af samme Natur som den, vi have lidt ved under hele den konstitutionelle Kamp i de mange Aar, der ere gaaede. Han ser Sagen, ligesom man den Gang gjorde fra Flertallets Side, i et ensidigt Folketingslys. Det var, som om der ikke var andet Ansvar for en Regering end det at komme godt ud af det med Folketinget. Det er naturligvis en vigtig Opgave for en Regering i et konstitutionelt Land, men det er ogsaa klart, at en Regering har overordentlig mange andre Hensyn at tage, og at den derfor selv med sin bedste Vilje undertiden vil være nødt til at krænke enten til den ene eller den anden Side. Hyorfor kan det ærede Medlem, som dog lod til at forudsætte, at Regeringen havde handlet efter bedste Overbevisning, saa ikke indrømme, at den her har følt et Ansvar, som var større end det, den havde lige over for Folketingets Fler-tal. Det er jo en Modsigelse fra det ærede Medlems Side, at han paa en Gang gerne vil tro, at Regeringen har frygtet for europæiske Komplikationer og været overbevist om, at Søforterne vare i en uforvarlig Stand — dette indrømmede han — og samtidig dog konkluderer derhen, at det er en forsættelig Haan, som er vist Folketinget, og som nødvendiggør de skarpeste og skrappeste Modforestillinger fra Folketingets Side.

Det ærede Medlem talte om den minuttøse Samvittighedsfuldhed og brugte mange andre rosende Udtryk med Hensyn til dette Tings Behandling af Finanssager, og jeg skal ikke benægte, at der specielt fra Finansudvalgets Side bliver arbejdet med stor Samvittighedsfuldhed i mange Henseender, men det ærede Medlem vil dog vel ikke benægte den ganske tørre Kendsgerning, at Søforterne have været i en ubrugelig Tilstand, det kan han ikke komme fra. Regeringen har altsaa anvendt Penge til noget, som ikke kunde opsættes, nota bene hvis der virkelig var Fare paa Færde. Regeringen har anvendt Penge til noget, som man endogsaa har antydnet fra Flertallets Ordførers Side, at man nok vilde være bleven enig om at bevilge — det kunde altsaa vides paa Forhaand — og Regeringen har derfor efter min Mening kun opfyldt en bestemt patriotisk Pligt, naar den tog det Ansvar og den Ubehagelighed paa sig at støde Flertallet her for Hovedet, men man bør ikke lægge mere deri, end der virkelig ligger deri. Den har staaet mellem to Ansvar, hvorfra det ene stod som det mest bydende, som det, den ikke kunde vise fra sig. I det parlamentariske Frankrig tror jeg, Situationen vilde have været den stik modsatte. Hvis en Regering, der havde ventet med at ordne Sikringen af et Grænseforhold til Tyskland eller lignende og saa siden skuddt sig ind under, at den ikke vidste, hvad den parlamentariske Forsamling vilde sige dertil, er jeg vis paa, at Situationen der vilde have været den ganske omvendte, og at man navnlig vilde have fremhævet, hvorledes Regeringen tilsidesatte sit Ansvar over for Landets Sikkerhed. Det forekommer mig, at man ikke skal gøre mere ud af denne Sag, end man behøver, men der er ganske vist en Fare indadtil, og det er den, som ogsaa her foreligger: at man fra Flertallets Side vil bruge det — fra de Elementers Side, som paa en eller anden Maade vil Regeringen til Livs. Det tror jeg nemlig, man tør sige, at disse, om de end ikke selv ere imod Regeringen, dog have deres Grunde til at kaste den Sten i Vejen, og at de ville benytte denne Sag over al Maade. Jeg ved ikke, om den høje Regering og den højtærede Konseilspræsident have været fuldstændig klare over den Fare. Nu ser man Følgerne, og nu maa Regeringen selvfølgelig ogsaa tage sin Stilling derefter.

Jeg ønsker at fremhæve — det er maaske ogsaa fremhævet før — at man nu i Stedet for at gøre det konstitutionelle